

PUNT INFORMATIU 179 – ABRIL 2011

València, 558 6è 1a - 08026 Barcelona - Tel. 93 245 61 65 - Fax 93 513 43 17
E-mail: agrupament@agrupament.com – Web: www.esbarts.cat

A L'EDUARD VENTURA, DES DE L'ESTIMA

Se'ns fa molt difícil a tots els que en aquests darrers temps hem compartit projectes i realitats amb l'Eduard admetre que tot això s'ha acabat. A l'Eduard ja l'havia avisat el seu cor fa uns anys, a ell, que sempre treballava amb calma, una calma proverbial que feia que, alguns, amb una ironia afectuosa el titlèssim de “diesel”; això sí, les seves peces coreogràfiques eren un model de pulcritud, de reflexió, de mesura, de saviesa, de mestratge, en definitiva. Però el cor no sap d'adjectius, per molt entranyables que siguin, i reacciona mecànicament als estímuls emocionals que l'esperit genera. I aquests darrers temps

l'Eduard havia suportat, potser, massa pressions, massa emocions, massa desafeccions, massa desenganys, massa situacions difícils de resoldre. I justament ara, que podia assaborir la conquesta, per mèrits propis, de l'assessoria artística del Centre de Dansa Tradicional l'Espona, a Rubí, a casa seva, per la qual tant havia treballat, justament en el moment d'endegar un projecte il·lusionant, no només per ell, sinó també per la comunitat d'esbarts i grups de dansa tradicional del país, ara, el cor li ha dit prou.

A l'Agrupament el recordarem pel programa “Ensenyar a ensenyar”, un seguit de seminaris adreçats a mestres i monitors de dansa, per ajudar a millorar, a “endreçar”, terme que a ell li agradava utilitzar, el món de l'ensenyament i aprenentatge de les nostres danses. Els deixebles que hi van assistir, sabran ara que ha estat un privilegi escoltar-lo i poden mirar d'aplicar el que d'ell van aprendre com el millor homenatge que li puguin retre. El grup més reduït de reflexió i debat que varem anomenar “Pistatxo” pel color d'un manual del Departament d'Ensenyament, quedarà orfe del seu principal pilot, doncs l'Eduard, sempre amant de la reflexió en profunditat, no parava de suggerir temes, de proposar vies d'endreaça, d'establir contactes i de valorar situacions.

Per tot això, per tot el que Eduard Ventura, fill de Rubí, amarat de dansa i d'humanitat, ens ha transmès, volem recordar-lo aquí, amb l'estima de tots el que ens hem sentit veritables amics seus.

Mercè Colomer Bartrolí.-

CORRANDES D'ABRIL

- » divendres, 1 d'abril de 2011 a les 20 a 21 h. Ball dels divendres a Barcelona. Per aprendre a ballar, per passar-s'ho bé ballant. Organitza: *Esbart Català de Dansaires*. Lloc: Sala de ball de La Casa dels Entremesos. Població: Barcelona -- Ciutat Vella.
- » dissabte, 2 d'abril de 2011 a les 12 h. Taller de dansa a Barcelona. Per a nens i nenes de 4 a 13 anys. Organitza: *Esbart Català de Dansaires*, amb acompanyament musical d'El Grupet. Lloc: Av. Francesc Cambó, davant del Mercat de Santa Caterina. Població: Barcelona -- Ciutat Vella.
- » dissabte, 2 d'abril de 2011 a les 18 h. Recital d'aniversari a Terrassa. *Esbart Egarenc, de Terrassa*. Lloc: Plaça Vella. Població: Terrassa (Vallès Occidental).
- » dissabte, 2 d'abril de 2011 a les 20 h. Espectacle "Mel·lo i Mel·lo". Homenatge al coreògraf Salvador Mel·lo. Recordant l'Esbart Verdaguer. Diversos artistes, direcció artística de Lali Mel·lo i cobla Pral del Llobregat dirigida per Jordi Nuñez. Lloc: Sala Ovidi Montllor. Mercat de les Flors. Població: Barcelona.
- » diumenge, 3 d'abril de 2011 a les 12 h. Ballada conjunta a Arenys de Munt. XXXII Roda d'Esbarts Catalònia Infantil i Juvenil. *Esbart Dansaire del Centre Moral, d'Arenys de Munt -- Esbart Dansaires de l'Hospitalet -- Esbart Joaquim Ruyra, de Blanes -- Esbart L'Espolsada, de Premià de Dalt -- Esbart Mont Dansa, de Mont Ras*. Lloc: Plaça de l'Església. Població: Arenys de Munt (Maresme).
- » diumenge, 3 d'abril de 2011 a les 18 h. Espectacle "Mel·lo i Mel·lo". Homenatge al coreògraf Salvador Mel·lo. Recordant l'Esbart Verdaguer. Diversos artistes, direcció artística de Lali Mel·lo i cobla Pral del Llobregat dirigida per Jordi Nuñez. Lloc: Sala Ovidi Montllor. Mercat de les Flors. Població: Barcelona.
- » diumenge, 3 d'abril de 2011 a les 18.30 h. Festival d'aniversari a Tarragona. *Esbart Dansaire de Tarragona*. Totes les seccions. Lloc: Teatre Metropol. Població: Tarragona.
- » diumenge, 3 d'abril de 2011 al Matí. Bastoners i grallers a Banyoles. *Esbart Sant Genís de Taradell*. Població: Banyoles (Pla de l'Estany).
- » dimarts, 5 d'abril de 2011 a les 12 h. Ballada conjunta a Vilanova del Camí. XXXII Roda d'Esbarts Catalònia Infantil i Juvenil. *Esbart Dansaire de Vilanova del Camí (amfitrió) -- Agrupació Cultural i Dansaire Pla del Penedès -- Esbart del Centre, de Barcelona -- Esbart Sant Martí, de Torrelles de Llobregat*. Lloc: Plaça del Mercat o Centre Polivalent Can Papasseit (segons meteo). Població: Vilanova del Camí (Anoia).
- » divendres, 8 d'abril de 2011 a les 20 h. Ball dels divendres a Barcelona. Per aprendre a ballar, per passar-s'ho bé ballant. Organitza: *Esbart Català de Dansaires*. Lloc: Sala de ball de La Casa dels Entremesos. Població: Barcelona -- Ciutat Vella.
- » dissabte, 9 d'abril de 2011 a les 12 h. Actuació conjunta a Barcelona. *Esbart Català de Dansaires*. Secs. infantil i juvenil, amb acompanyament musical dels alumnes de l'Escola de Música Xamfrà. Lloc: Per concretar. Població: Barcelona -- Ciutat Vella.
- » dissabte, 9 d'abril de 2011 a les 18 h. Ballada conjunta a Sant Cugat del Vallès. XXXII Roda d'Esbarts Catalònia Infantil i Juvenil. *Escola de Dansa Grup Mediterrània, de Sant Cugat del Vallès -- Esbart Dansaire de Calafell -- Esbart Sant Jordi del Foment Martinenc, de Barcelona -- Esbart Vicentí, de Sant Vicenç dels Horts*. Lloc: Plaça de l'Om (Jardins del Monestir). Població: Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental).

- » dissabte, 9 d'abril de 2011 a les 18 h. Actuació a Taradell. Homenatge a Antoni Navarro. *Esbart Sant Genís, de Taradell*. Cos de dansa i antics dansaires. Lloc: Centre Cultural Can Costa de Taradell (Osona).
- » dissabte, 9 d'abril de 2011 a les 22 h. Espectacle "Joan Amades, la memòria del poble" a Sant Julià de Lòria. *Esbart Laurèdia, de Sant Julià de Lòria*. Cos de dansa i veterans. Lloc: Auditori Claror. Població: Sant Julià de Lòria (Principat d' Andorra).
- » dissabte, 9 d'abril de 2011. Tot el dia. Festa de les entitats de cultura popular a Terrassa. *Esbart Egarenc, de Terrassa*. Lloc: Parc de Sant Jordi. Població: Terrassa (Vallès Occidental).
- » diumenge, 10 d'abril de 2011 a les 12 h. Ballada conjunta a Gualba. XXXII Roda d'Esbarts Catalònia Infantil i Juvenil. *Esbart Jove, de Gualba -- Associació Dansaires Els Tiorbins, de Sant Andreu de la Barca -- Esbart Folklòric d'Horta, de Barcelona -- Esbart Lluís Millet, de Barcelona*. Lloc: Sala Gorg Negre. Població: Gualba (Vallès Oriental).
- » diumenge, 10 d'abril de 2011 a les 18 h. Festival de Primavera a l'Hospitalet de Llobregat. VIIa Roda d'Esbarts Catalònia de Veterans. *Dansaires de L'Hospitalet (amfitrió) -- Grup Juventus de l'Esbart Maragall, de Barcelona -- Esbart Dansot, de Capellades -- Esbart Montserratí Martinenc, de Barcelona*. Lloc: Sala Actes Casino Centre. Població: L'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès).
- » divendres, 15 d'abril de 2011 a les 20 h. Ball dels divendres a Barcelona. Per aprendre a ballar, per passar-s'ho bé ballant. Organitza: *Esbart Català de Dansaires*. Lloc: Sala de ball de La Casa dels Entremesos. Població: Barcelona -- Ciutat Vella.
- » dissabte, 16 d'abril de 2011 a les 22 h. Espectacle "Danses vives. Dansa de la mort" a Banyeres del Penedès. 28è aniversari. *Esbart Santa Eulàlia, de Banyeres del Penedès*. Cos de dansa i aspirants. Lloc: Societat Nova. Població: Banyeres del Penedès (Baix Penedès).
- » diumenge, 17 d'abril de 2011 a les 18 h. Espectacle "Somia i ... Balla, Ton!" a Granollers. *Esbart Dansaire de Granollers*. Grups infantils. Lloc: Teatre Auditori. Població: Granollers (Vallès Oriental).
- » diumenge, 17 d'abril de 2011 a les 18 h. Ballada de Rams a Arenys de Munt. *Esbart Dansaire del Centre Moral, d'Arenys de M.* Lloc: Centre Moral, Rbla. Francesc Macià 57. Població: Arenys de Munt (Maresme).
- » diumenge, 17 d'abril de 2011 a les 19 h. Actuació a Banyeres del Penedès. 28è aniversari. *Esbart Santa Eulàlia, de Banyeres del Penedès*. Seccions infantils. Lloc: Societat Nova. Població: Banyeres del Penedès.
- » divendres, 22 d'abril de 2011 a les 19.30 h -- 20.30 h. Representació de La Moixiganga de Sitges a Manresa. *Esbart del Casal Cultural de Dansaires Manresans*. Lloc: Plaça de Sant Domènec -- Plaça del Crist Rei. Població: Manresa (Bages).
- » divendres, 22 d'abril de 2011 En acabar la processó. Espectacle: "La processó de Verges. Dansa de la mort" a L'Arboç. *Esbart Santa Eulàlia, de Banyeres del Penedès*. Lloc: Església de Sant Julià de L'Arboç.
- » dissabte, 23 d'abril de 2011 a les 17 h. Actuació a Vilanova de Sau. Amb motiu de la Festa de Sant Jordi. *Esbart Sant Genís, de Taradell*. Població: Vilanova de Sau (Osona).
- » diumenge, 24 d'abril de 2011 a les 19 h. Espectacle "Inaudit-Vicenç Bou" a La Bisbal d'Empordà. Espectacle de dansa catalana. *Esbart Montgrí, de Torroella de Montgrí*. Lloc: Teatre Mundial. Passeig Marimon Asper, 10. Població: La Bisbal d'Empordà.
- » diumenge, 24 d'abril de 2011 a les 21 h. Espectacle "Pyrene" a L'Espluga de Francolí. *Esbart Sant Martí, de Barcelona*, amb l'actriu Jordina Biosca. Lloc: Teatre Casal. Població: L'Espluga de Francolí (Conca de Barberà).

- » diumenge, 24 d'abril de 2011 al Matí. Bastoners i grallers a Taradell. *Esbart Sant Genís, de Taradell*. Població: Taradell (Osona).
- » diumenge, 24 d'abril de 2011. Tot el matí. Caramelles de Pasqua a Gelida. *Esbart Rocasagna de Gelida*. Totes les seccions. Lloc: Carrers de la vila. Població: Gelida (Alt Penedès).
- » dilluns, 25 d'abril de 2011 a les 12 h. Festa dels Avis a Gelida. Dilluns de Pasqua. *Esbart Rocasagna, de Gelida*. Totes les seccions. Lloc: Sala d'Espectacles Unió Casal Gelidenc. Població: Gelida (Alt Penedès).
- » divendres, 29 d'abril de 2011 a les 20 h. Ball dels divendres a Barcelona. Dia de la Dansa. Per aprendre a ballar, per passar-s'ho bé ballant. Organitza: *Esbart Català de Dansaires*. Lloc: Sala de ball de La Casa dels Entremesos. Població: Barcelona -- Ciutat Vella.
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a les 17 h. Actuació a Barcelona. Dins dels actes del Dia Internacional de la Dansa. *Esbart Sant Martí, de Barcelona*. Sec. clàssic i folklòric. Lloc: Teatre del Centre Parroquial de Sant Martí del Clot. Pl. Canonge Rodó s/n. Població: Barcelona -- Sant Martí.
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a les 18 h. Ballada conjunta a Barcelona. XXXII Roda d'Esbarts Catalònia Infantil i Juvenil. *Esbart Lluís Millet, de Barcelona -- Bitrac Dansa, d'Igualada -- Esbart Cassà de la Selva -- Esbart del Centre, de Barcelona*. Lloc: Centre Moral de Gràcia c/Ros de Olano 9 a Barcelona – Gràcia.
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a les 18 h. Ballada conjunta a Olesa de Montserrat. XXXII Roda d'Esbarts Catalònia Infantil i Juvenil. *Esbart Olesà (amfitrió) -- Esbart Vicentí, de Sant Vicenç dels Horts -- Esbart Jove, de Gualba -- Esbart Dansaire de La Múnia*. Lloc: Plaça de la Sardana o Plaça de l'Ajuntament. Població: Olesa de Montserrat (Baix Llobregat).
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a les 18 h. Dansa catalana a Madrid. Festa del Casal Català de Madrid. *Esbart Català de Dansaires*, amb acompanyament d'El Grupet. Lloc: Plaça Espanya. Població: Madrid.
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a les 18.30 h. Festival de Danses Catalanes a Tarragona. *Esbart Dansaire de Tarragona*. Lloc: Església de Sant Joan. Població: Tarragona.
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a les 20.30 h. Gran Espectacle Musical La Llegenda de Sant Jordi a Esplugues de Llobregat. *Esbart Vila d'Esplugues*. Lloc: Parc Pou d'En Fèlix. Població: Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat).
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a les 21 h. Música de Festa Major a Madrid. Animació: *Esbart Català de Dansaires* i El Grupet. Lloc: Casal Català. Població: Madrid.
- » dissabte, 30 d'abril de 2011 a la Tarda. Actuació de Sant Jordi a Barcelona. *Ballets de Catalunya, de Barcelona*. Totes les seccions amb acompanyament del grup De Soca-rel. Lloc: C/Consell de Cent 293. Població: Barcelona – Eixample.

**Recordem als esbarts que cal que ens facin arribar
les seves activitats abans del dia 20 del mes anterior
a la data de l'esdeveniment.
Gràcies per la vostra comprensió.**

L'AGENDA ONLINE

<http://www.esbarts.cat/index.php?mod=Agenda>

CORRANDES PASSADES

DEL MES DE MARÇ 2011

El dia 5 de març

-L'Esbart Sant Genis de Taradell va actuar a l'Església Parroquial de la seva vila.

Els dies 12 i 13 de Març

-L'Esbart Dansaire de Rubí va presentar el seu espectacle XXI. cat al Mercat de les Flors de Barcelona.

El dia 19 de març

-L'Esbart Rocasagna de Gelida va actuar a la Llotja de Barcelona.

-El Grup Mediterrània de Sant Cugat del Vallès va actuar al Xalet Negre de la seva vila.

El dia 20 de març

-L'Esbart Sant Julià de l'Arboç va actuar a la Placa que donarà nom a la Rambla de l'Esbart Sant Julià.

-L'Esbart Dansaire Castell de Tona va actuar a la Sala La Canal de la seva vila.

El dia 26 de març

-L'Esbart Maragall d'Arenys de Mar va actuar a l'Escala.

-L'Esbart Ciutat Comtal va actuar a la Plaça Joan Pelegrí de Barcelona.

El dia 27 de març

-L'Esbart Dansaire de Tarragona va actuar a la vila de La Selva del Camp.

SEMINARIS

SOBRE DANSES DE LES COMARQUES TARRAGONINES

El passat diumenge 27 de febrer l'Agrupament d'Esbarts Dansaires va donar per acabat el cicle de quatre sessions dedicades a l'ensenyament i aprenentatge de danses de les comarques tarragonines a càrrec de Josep Bargalló, folklorista, estudiós i mestre de dansa tradicional catalana. El programa es va començar a impartir a Reus, per seguir a Granollers, Barcelona i, finalment, a Manresa, per tal de facilitar l'assistència a més interessats.

El material que Josep Bargalló, amb l'inestimable ajuda del seu amic Pep ha anat facilitant als assistents al curs, i també a l'Agrupament d'Esbart Dansaires, ha facilitat en gran mesura l'assimilació d'aquestes danses, que de l'Alt Camp al Montsià i de la Terra Alta al Baix Penedès s'han obert un camí en els repertoris d'una quarantena d'esbarts de Catalunya i d'Andorra.

ENGRUNES DE CATALUNYA

SANT JORDI – FLORS I LLIBRES

L'art, la història i la llegenda han brodat vostre mantell.... comencen els Goigs de Sant Jordi, patró de cavalleria i de la nació catalana. Res millor que oferir un resum del capítol que hi dedica Josep M. Ainaud de Lasarte, en el volum Naixença de Catalunya, en el qual l'art, la història i la llegenda, i també l'actualitat de la diada del patró de Catalunya, hi són perfectament sintetitzats.

La devoció a Sant Jordi a les terres catalanes es remunta ja al segle VIII, quan tenim constància documental de personatges catalans que duïen el seu nom. I ja al segle XI, any 1022, trobem que l'abat Oliba consagra un altar al Sant en el Monestir de Ripoll.

També els reis catalans li mostraren sovint la seva devoció i demanaren el seu auxili. Així, Jaume I, que en la seva Crònica ens explica que veïeren el Sant ajudant els catalans a la conquesta de la Ciutat de Mallorca, el 1220, o Pere el Cerimoniós, que instituí un orde de cavalleria sota l'advocació del Sant i aplegà curioses relíquies...

D'altra banda, fou la Generalitat de Catalunya la principal impulsora i mantenidora del culte al Sant, tant a Barcelona com a Catalunya. A la Ciutat Comtal, el Palau de la Generalitat és a la vegada una exaltació del Sant, de la seva història i de la seva llegenda. Quan es formà el Palau, a mitjan del segle XV, l'escultor Pere Joan esculpí l'esplèndid Sant Jordi equestre que presideix la façana gòtica. Al mateix temps, a la planta noble es construí la Capella de Sant Jordi, d'un gòtic florit i filigranat, model d'estil i d'època.

Com a figura històrica, en sabem ben poca cosa. Fou un militar romà. Fidel a la fe de Crist, per no abjurar de les seves creences, fou martiritzat sota el govern de Dioclecià, cap a l'any 303. Una tradició el fa nadiu de la regió de Capadòcia, de l'Àsia Menor, i de família noble. Sembla que el seu cos fou sepultat a Tirra, a la Turquia actual, lloc on encara els almogàvers pogueren veure la seva tomba. La seva commemoració litúrgica fou fixada el dia 23 d'abril, en plena primavera, fet que explica en bona part les tradicions populars que fan de Sant Jordi un protector de les collites, especialment de les d'ordi. També explicaria aquesta data la coincidència amb la popular Fira de Roses que, des del segle XV, es celebra al pati de la Generalitat i als voltants del Palau. Una tradició molt estesa a l'Edat Mitjana explica que el martiri de Sant Jordi havia durat set anys, davant un tribunal format per set reis. Aquesta tradició fabulosa, condemnada fins i tot per Roma, justificava que el jove cavaller fos anomenat "el gran màrtir" i invocat com a patró pels cavallers i per l'Imperi Bizantí. El seu ajut era demanat per combatre els infidels, i així veiem com a les Croades és protector dels cristians, i que en aquell temps l'escullen com a patró de països tan diversos com Geòrgia, Anglaterra, Sèrbia, Grècia, Aragó i els Països Catalans. Apareixen, en aquells anys, tradicions i llegendes de les seves intervencions en ajut dels exèrcits cristians: a la ciutat d'Antioquia de Síria, a la d'Alcoraz, prop d'Osac, l'any 1096, a la conquesta de Ciutat de Mallorca, l'any 1229, o a la batalla del Puig, el 1237.

Una altra llegenda vingué a sumar-se a les anteriors, i en poc temps, esdevingué la més popular. En una contrada imprecisa, un drac tenia atemorits els habitants. Per calmar-lo calia donar-li un be i una donzella, que era elegida a sorts. Un dia, però, s'escaigué l'elecció en la filla del rei, que fou duta a la presència del drac. Miraculosament deslliurada per Sant Jordi, el Sant vencé el drac i convertí la donzella, el rei i tot el poble a la fe de Crist. Aquesta imatge llegendària de Sant Jordi cavalcant un cavall blanc, lluitant contra el drac i deslliurant la donzella, és, des del segle XIII, la més difosa de totes.

Impulsada pels reis i per la Generalitat, la festa de Sant Jordi, fixada ja el dia 23 d'abril, s'estengué per tots els Països Catalans. A València, el 1343, ja era festa popular i, el 1407, Mallorca la celebrava públicament. A Catalunya no fou dictada una constitució ordenant la festa, fins l'any 1456.

A la tradicional Fira de les Roses, que es celebra encara avui, es sumà, des del 1926, l'anomenat Dia del

Llibre. És una festivitat que ha arrelat plenament a Barcelona, si bé en el seu origen era destinada a commemorar la data de la mort de Miguel de Cervantes. Especialment al segle passat, la lluita de Sant Jordi amb el drac prengué una significació de la lluita de Catalunya per assolir la seva llibertat. Sovint, el Sant deslliura una donzella que simbolitza Catalunya, presonera del drac del centralisme. La figura del Sant aparegué a les capçaleres de revistes catalanistes, a les façanes dels edificis, en joies, rajoles o metalls forjats. Molts artistes el prengueren com a tema de llurs obres: els escultors Aleu, Arnau, Llimona, Rebull o, més modernament,

Subirachs o Apel·les Fenosa ho demostren en les seves obres. Fins i tot l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch posà la figura del Sant en un o altre lloc de les seves edificacions.

L'adaptaren com a patró i en celebraren especialment la festa, entitats com el Centre Excursionista de Catalunya, l' Institut d'Estudis Catalans, l'Escoltisme Català, o les institucions catalanes de govern, com la Mancomunitat de Catalunya o la Generalitat, que declarà el dia 23 d'abril com a "diada cívica".

Jordi Núñez i Pallarola.-

DANSES POPULARS DEL MES

SEGONS EL CALENDARI DE DANSES TRADICIONALS CATALANES DE LLUÍS PUIG

>Dia 16 d'abril

-Sant Vicenç de Torelló a l'Osona : Contrapàs llarg - El Divino

>Dia 21 d'abril

-Verges al Baix Empordà : Dansa de la Mort

>Dia 23 d'abril

-Santa Maria de Cornet al Bages : Ball de cascavells

-L'Aldover al Baix Ebre : Jota d'Aldover

>Dia 24 d'abril

-Castellfollit del Boix al Bages : Ball de cascavells

-Martorell al Baix Llobregat : La Quadrilla

-Olot a la Garrotxa : Ball del triai

-Súria al Bages : Ball de cascavells

>Dia 25 d'abril

-Montmajor al Berguedà : Ball de cascavells

-Balsareny al Bages : Ball de faixes i ball de bastons

-Ardèvol al Solsonès : Ball de cascavells

-Cornellà de Terri al Pla de l'Estany : Ball del cornut

-Garcia a la Ribera d'Ebre : Jota

-Agullana a l'Alt Empordà : Ball del ramellet i Sardana de les cuineres

-Talló a la Cerdanya : El ballet i Corrandes

ELS AMICS ENS ESCRIUEN

L'ESBART JOAQUIM RUYRA, EN RECORD A L'EDUARD VENTURA

A Blanes, a l'Esbart Joaquim Ruyra, hem pogut compartir tres anys i poc més amb l'Eduard. I el què ens ha ofert en aquest poc temps ha estat impagable. No en tenia cap necessitat, però el què va provocar va anar més enllà del què cap de nosaltres podia esperar.

Era un moment difícil per l'esbart de Blanes, amb una manca de lideratge artístic i una gran desmotivació.

En aquell moment, va fer una aproximació franca. Amb un gran respecte per la feina feta i, fins i tot, pel moment viscut. Ho feia al més pur estil dels naturòpates, coneixent els símptomes, però tractant les persones.

Va aparèixer amb la discreció d'un convidat. Educat i prudent. Sentenciant poc però analitzant molt. Reiventant-se ell mateix, cada vegada, cada assaig, per reinventar la solució a donar. Per saber quina era la fórmula exacte, com si de flors de bach parléssim. Però l'evidència va fer que, mica en mica, anés assumint el paper de director artístic i amb ell es tornés a configurar un projecte engrescador.

Ell ara fa un any ens deia, tot fent broma, que havia aconseguit només el 10% del què li agradaria que arribéssim a fer. I és que no tenia límit en els seus somnis. I era capaç de compartir-los. Amb generositat i humilitat.

Un home bo que, un dia, ens va regalar una coreografia exquisida. Ens va sorprendre amb una nova visió de la dansa tradicional i ens va proposar una peça totalment diferent al què havia fet la nostra entitat durant els 46 anys d'història que duia a l'esquena. Una composició que ja havia estrenat a Rubí i que, com a gent de mar que som, ens anava com anell al dit. I ens va enamorar. I va enamorar.

Gràcies, Eduard per l'anar i venir. Per la teva bonhomia, pel teu talent, per la teva exquisidesa, pel teu bon tracte, pel teu bon gust. Pel teu servei a un país i a la seva cultura.

Ara, més que mai sabem que sempre hi seràs, com un far a la nostra platja. Com a la nostra "platja del far".

Esbart Joaquim Ruyra.-

INDUMENTÀRIA

CARLES D'ABÀSOLO I EL MUSEU ETHOGRÀFIC DE RIPOLL

Carles d'Abàsolo, estudiós del folklore de Catalunya, ha donat la seva col·lecció d'indumentària antiga al Museu Etnogràfic de Ripoll, que ha tornat a obrir, remodelat, el 26 de març de 2011, després de 10 anys de tancament per obres.

Museu Etnogràfic de Ripoll - Tel. 972 703144 - Web. www.museuderipoll.org

COL-LABORACIONS

VOLEU DIR QUE ÉS AIXÍ ?

Des de l'admiració, l'afecte i el respecte.

No fa pas gaire vaig escoltar una entrevista per RAC-1, que en Jordi Margarit feia a l'Isidre Rubio, en la que estaven parlant del nou programa que l'Esbart Dansaire de Rubí havia de presentar a la Sala Ovidi Montllor, en la seva estrena a Barcelona.

Vagi per endavant que escoltar l'Isidre Rubio sempre resulta gratificant, perquè ell, a diferència de mi, sap de què va, és una persona que ha mamat -si se'm permet l'expressió- el tema de les danses, l'ha viscut sempre de molt a prop i hi té una provada experiència; jo, en canvi, hi vaig venir quasi de rebot. Però m'hi he anat aficionant, potser des d'una certa distància, i m'hi he anat avesant, i després dels anys en certs aspectes ja em sembla que hi puc donar opinió. I ho faré, això sí, amb tots els respectes i totes les cauteles i disposat a rectificar si és que vaig errat de comptes. Però he de confessar també que no vaig acabar d'entendre el punt de vista de l'Isidre Rubio, sobre allò que pot ser, o suposar tradicional o allò que es pot considerar popular. Fa ja molt de temps que es ve parlant que el món de la dansa popular i tradicional del nostre país ha d'evolucionar. Aquí sí que no hi prendré partit, tot i que hi tinc una opinió formada, en tot cas el meu punt de vista es podrà concretar al llarg d'aquest escrit. A mi em sembla que en aquest aspecte es confonen els termes evolucionar i rebutjar, tradicional i popular. A veure si em sabré explicar.

Que les coses, la dansa o les danses també, han d'evolucionar sembla que és un axioma indiscutible, una veritat inqüestionable o una realitat imparabile. I poden evolucionar millorant o perdent qualitat; jo diria que segons el punt de vista que les veu cadascú. A mi, poso per cas, certes expressions actuals, especialment en la pintura, l'escultura, la dansa contemporània i altres arts, no m'agraden. Compte!, no dic que no siguin bones o que no tinguin algun mèrit, que jo no sabré apreciar, dic que no m'agraden, i quan les veig em fa l'efecte que m'estan prenent el pèl. I ara potser m'hauré de disculpar també d'aquesta contundència.

Sense arribar en aquest punt de rebuig, em sembla recordar que l'admirat amic Isidre Rubio, es va referir a l'Hereu Riera (va parlar també d'algunes altres danses, però com que la meva memòria ja comença a ser flaca no les vaig poder retenir). Em va semblar entendre que va dir que n'han fet una nova versió perquè les nostres danses han d'evolucionar, si no es volen quedar ancorades en l'antigor. No sé si ho va dir així exactament, però jo vaig entendre que volia dir això o una cosa molt semblant.

A mi em sembla que una cosa és que evolucioni la dansa i l'altra és que es reinventin algunes danses. Si és que va voler dir això, jo, des dels meus pocs coneixements, en voldria discrepar amablement, primerament perquè amb l'Isidre només es pot discrepar des de la cordialitat i la sintonia, però admetent que puc estar equivocat. Evolucionar és una cosa, rebutjar és una altra. Les persones que jo considero que en sabien més que jo, que eren totes, algunes de les quals, massa, ja són desaparegudes, sempre m'havia semblat que en aquest aspecte separaven popular de tradicional. És a dir, creació: creat pel poble o des del poble: popular, de tradició: allò que el poble ha conservat d'allò que l'any de la picor, o abans d'ahir mateix, havia tingut un inici: tradició. No confonguem, doncs, tradició amb traïció.

A mi em sembla que és molt clar -almenys a mi m'ho sembla, hi insisteixo!-, i tornem a posar com a exemple Hereu Riera, que si algú la va concebre d'una determinada manera, s'hauria de conservar d'aquella manera. Si és que en realitat es vol conèixer i ensenyar al públic allò que ballaven els nostres rebesavis, ballem-ho com ells ho entenien, com ells ho interpretaven i com ens ho han ensenyat. I si es vol que la dansa catalana evolucioni, diguem que d'una altra manera, per això ja tenim la creació. Que es creïn noves danses, benvingudes siguin, que surti l'enginy i la inspiració dels nostres músics i dels nostres coreògrafs. Jo, a aquelles persones sabies en aquesta matèria, els sentia parlar d'aquest tema de la creació amb molt de respecte -tot i que també té alguns detractors- i es referien a la creació com a un mal menor, o inevitable, però admetent que en qualsevol cas les danses haurien de mantenir sempre, el punteig i el gest característic del nostre poble. Humilment he de confessar que a mi em sembla que no sempre és així.

Ricard Jové i Hortonedà.-

FEM RESSO...

QUINA PUTADA !

Perdoneu pel títol de l'article, però és el primer que en va venir a el cap, a mi i a molta altra gent, quan ens varem assabentar que havia mort l'Eduard Ventura.

En primer lloc quina putada per tu Eduard, ara que la vida començava a somriure't, acabaves d'estrenar la que, per mi, és la teva millor coreografia Haikús en temps de guerra, i fa pocs dies havies guanyat el concurs públic per dirigir el Centre L'Espona a Rubí, projecte en el que havies posat tant i tant d'esforç, vas, i ens deixes.

En segon lloc per als teus amics, "en tenies molts", ens has deixat descol·locats i amb una buidor molt gran. Eduard, molts dels teus amics ho estan passant molt malament, començant pel nostre mestre, l'Albert, la Mercè, en Pompili, en Lluís, en David, jo mateix, i molta altra gent que et tenia molta estimació.

En tercer lloc per aquest país, ja que eres una de les ments més brillants de la Dansa Catalana, No anem gaire sobrats, ja ho saps, i no serà fàcil omplir el buit que ens deixes. Vull recordar quan ens varem conèixer: era al principis del anys vuitanta, vaig entrar a l'Esbart de Rubí, tu ja hi eres com a dansaire i com a mestre de

dansa d'un grup excepcional de dansaires, alguns del quals varem ésser els futurs directors del molts esbarts de Catalunya: en Lluís Calduch, en Joan Fosas, l'Eugeni Estrada, en Lluís Puig, ara nou director del Centre, tu, jo, i de molts altres que encara que no ho van voler fer, haguessin estat molts bons mestres, dirigits per el gran mestre, l'Albert Sans.

Si no m'equivoco la teva primera coreografia va ser el treball conjunt amb l'Albert Sans i en Josep Ollé, anomenat Ball dels Ocells (estrenat en 3 funcions: 30 d'abril, 2 de maig i 4 de maig de 1982 al Gran Teatre del Liceu), després en vindrien d'altres, com Els Cascavells (estrenat l'1 d'agost de 1987 a la Plaça Fragata de Sitges) o Balls de Dolçaina, un treball sobre el folklore tortosí (El Cap de ball, el Bolero, Lo Ball de Punxonet i la Jota), estrenats el 30 de Juny de 1990 al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. L'any 1990 ets nomenat director de l'Esbart Dansaire de Rubí i encara que jo havia agafat la direcció de l'Esbart Maragall, vaig continuar un any sota la teva direcció, fins a arribar al festival de Confolens, la meva última actuació amb el Rubí. Per cert, que tu volies que anés a Tunísia, una actuació que teníem al setembre, i encara recordo que et vaig preguntar si et faltava gent i en vares dir "No, Enric, però aprofiteu que és un molt bon viatge i per un més podràs gaudir d'aquesta sortida."

Després cada u va seguir el seu camí, però ens vèiem de tant en tant i especialment quan un del dos presentava algun nou treball, fins que fa uns anys la Mercè Colomer va ajuntar un grapat de persones que treballaven per la dansa catalana en diferents indrets del país a la comissió per l'ensenyament de l'Agrupament d'Esbarts Dansaires, popularment conegut per "El Pistatxo". A partir d'aquest fet, la Mercè ja ho pot explicar molt millor que jo i li deixo la feina a ella.

Enric Martínez,

Agrupament d'Esbarts Dansaires i exdansaire de l'Esbart de Rubí.-

Foto : L'Eduard Ventura amb l'Esbart de Rubí a Leningrad (Sant Petersburg), 1990

NOTÍCIES DIVERSES

ASSEMBLEA GENERAL DE SOCIS DE L'AGRUPAMENT

El passat 26 de març es va celebrar l'assemblea general de socis de l'Agrupament d'Esbarts Dansaires. Va obrir l'assemblea el president, Jordi Núñez, que va fer referència a les notes de condol rebudes per la mort de l'amic Eduard Ventura i va llegir alguns dels escrits.

Es va fer menció especial de la tasca de l'Esbart Català de Dansaires per la seva continuïtat en els programes de formació "La Cafetera" i els "Balls dels Divendres"; també va esmentar els 32 anys sense interrupció de la "Roda Catalònia" tant d'esbarts infantils i juvenils com de veterans, o les distincions de la Creu de Sant Jordi al mateix Esbart Català de Dansaires, el premi Continuitat a Josep Sánchez de Lleida i el premi de la Federació d'Ateneus de l'Esbart Ciutat Comtal, entre d'altres.

Pel que fa a la qüestió econòmica destacar que cal fer tot el possible per eliminar el màxim de despeses tenint en compte les dificultats que ha d'afrontar l'Agrupament davant l'estafa de Finques Carbonell, empresa que gestionava l'edifici de carrer València, i tot això en el marc d'una retallada important de subvencions per part de l'Administració, provocada principalment per la crisi econòmica actual.

Pel que fa la renovació de junta, essent reelegit Jordi Núñez com a president, els càrrecs queden de la següent forma:

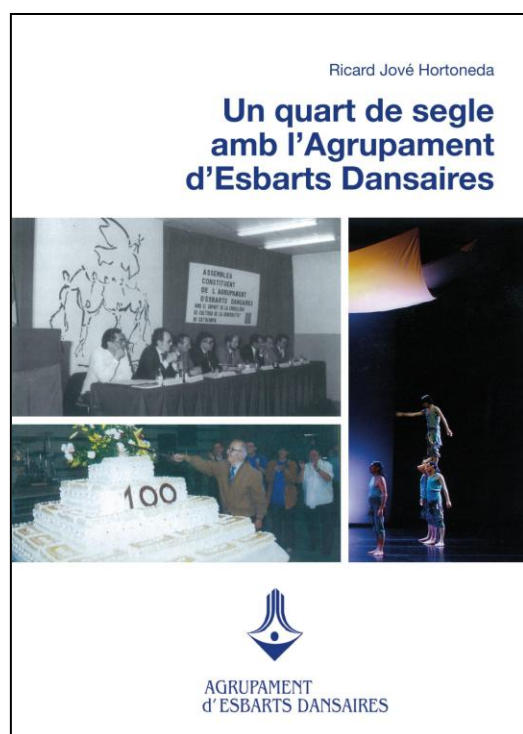
President : Jordi Núñez i Pallarola

Vicepresident : Gilbert López i González

Secretari : Andreu Garcia i Cartanyà

Tresorer: Enric Martínez i Escuder

Vocals : Àngels P. Campamà, Toni Arias Cortadella, Mercè Colomer Bartrolí, Tomàs Espanyó Comelles i Sebastià Vilanou Poncet.

Va tancar l'assemblea la presentació emotiva del llibre del nostre estimat Ricard Jové

“Un quart de segle amb l'Agrupament d'Esbarts Dansaires”.

Ricard Jové, no un simple secretari de l'Agrupament, sinó tal i com bellament el va definir Josep Mª Fuentes “EL” secretari de l'Agrupament.

Llibre disponible pels socis a l'Agrupament d'Esbarts Dansaires.

VOLVES MUSICALS

ENRICO CARUSO

La història de la vida, activitats i mort d' Enrico Caruso, està plena de les més increïbles coincidències, prodigis i situacions atzaroses. És un extens panorama de misèria i riquesa, de fracàs i triomf, un drama shakespearà complert, amb entremitjos de pallassos. El punt de partida de la seva carrera va arribar extremadament tard. No apareix en escena fins ben complerts els vint anys. Comença com a baríton i, tres anys més tard, ja és el més gran tenor del món. Als quinze anys, es moria literalment de gana, guanyava algunes monedes cantant en un cor i treballant com aprenent de serraller i de fontaner. Corria com un trinxeraire pels carrers de Nàpols. Durant els darrers divuit anys de la seva vida va arribar a reunir milió i mig de lliures esterlines.

Henrich Conried, director general del MET (Metropolitan Opera House), qui el va portar a Nova York impressionat per l'audició d'un disc de gramòfon, li va presentar un contracte en el que l'espai per els seus honoraris estava en blanc: "Ompliu-ho vos mateix, Caruso – va dir Conried -. No puc pagar-vos tot el que valeu però, al menys, tractaré de pagar-vos el que demaneu..." Caruso va escriure una xifra, però el contracte li va ser retornat amb la quantitat doblada. El cantant contemplava, incrèdul, el document: "No, no! No puc cobrar tant! Em posaria massa nerviós al cantar". Gatti-Casazza, el successor de Conried, deia: "l'artista menys car de tota la meva companyia". I encara afegia més: "continuaria essent-ho, fos quina fos la suma que hom li pagués".

A l'any 1919, ja se li havien pagat, aproximadament, mig milió de lliures com a percentatge dels seus discs; l'any 1920, va cobrar cent mil lliures únicament per aquest concepte. Per un sol concert a Buenos Aires va cobrar dos mil lliures. Quan es decidia emprendre una gira de concerts, podia percebre, amb la millor facilitat, la suma de vint mil lliures en l'espai de dues setmanes. La seva veu tenia la inaudita extensió de dos octaves i mitja, partint del Sol greu. Durant una representació de La Bohème a Filadèlfia, el baix es va quedar afònic a l'últim acte. "Non fa niente!" (No hi fa res!) - va dir Caruso i, tot seguit, sense cap dubte, ell mateix va cantar l'ària del baix com mai ningú l'havia sentit cantar mai. Com actor era insuperable i, únicament, ha estat igualat per Fiodor Ivànovich Chaliapin.

Per Caruso, cantar era un plaer i una necessitat. Difícilment podia mai decidir-se a cancel·lar una actuació. Va cantar per primera vegada al Metropolitan, el 23 de novembre de 1903, i les crítiques més aviat no foren favorables; li retreien un "inoportú amanerament italià" però, abans de finalitzar aquella temporada, el seu nom havia esdevingut llegendari, reconeixent-lo com la millor veu que mai havia cantat en el Metropolitan. Va cantar per a tot el món. La mateixa nit del gran terratrèmol de San Francisco, precisament, el gran Caruso cantava en aquesta ciutat. Si no hagués estat dotat amb una de les més glorioses veus que s'hagin escoltat mai en el món, també s'hagués fet famós com a... caricaturista. Caruso estava més orgullós de les seves realitzacions com a dibuixant, que de tots els seus triomfs com a cantant. Mai es va preocupar de guardar cap de les més afalagadores crítiques que es van escriure a propòsit de la seva interpretació de Radamés, Eleazar, Rodolfo, o com el Duc a Rigoletto. Tanmateix, conservava curosament la més insignificant gasetilla que fes referència als seus dibuixos, mostrant-la en qualsevol ocasió que se li presentés. Un dia, Mark Twain va oferir un sopar als caricaturistes més coneguts de Nova York. Caruso va ressentir-se'n com d'una fuetada del fet de no haver-hi estat invitat. Durant deu dies va estar entristit per aquest fet i, a la fi, va acabar ressignant-s'hi: "Bé, tal vegada el Senyor Twain solament em coneix com a tenor..."

.../...

Tenia un riure explosiu i contagiós; li agradava riure, però mai va riure tan cordialment com durant un d'aquests monstruosos concerts benèfics organitzats a Nova York, durant la Primera Guerra mundial. Acabant de cantar una de les àries que constituïen la seva intervenció enmig d'aquell programa, va ser premiat amb una ovació entusiasta per part de l'auditori que omplia totalment el local. En aquell mateix moment, Al Jolson, cantant de jazz i actor de cinema, amb ulls inquietos, es va presentar a l'escenari, avançant-se fins la bateria, proclamant en un to de profunda convicció: "Senyors, encara no han acabat vostès de sentir res...!".

El dia 24 de desembre del 1920, vigília de Nadal, Caruso cantava la seva part interpretant el personatge del jueu Eléazar a l'òpera La Juive (La Jueva) de Fromental Halévy, en el Metropolitan; en aquell gran escenari, aquesta actuació era la sis-cents set. Fou també la última. Set mesos més tard, solament amb quaranta vuit anys, moria Caruso a l'Hotel Vesuvio de Nàpols.

Jordi Núñez i Pallarola.-

SABIÉU QUE ?

CRÒNICA DE L'ANTONI ARIAS

Aquesta vegada si que tots ho sabíeu però aquest article mensual no podia ser avui d'una altra manera. Ens ha deixat l'Eduard Ventura. És una pèrdua que provoca un gran dolor, sentit d'impotència, ràbia... . De fet sovint ens costa molt acceptar la mort i més quan es produeix de forma sobtada com ens ha passat amb l'Eduard. Segurament ens costa acceptar a causa de l'educació social que hem rebut , principalment pel que fa a l'educació religiosa i de la nostra església. Però sabeu? Jo no n'he estat mai de religiós. Sempre he cregut en les persones ,l'esforç, el treball en equip i en la feina ben feta. L'Eduard les tenia totes aquestes qualitats i moltes més. Això també ho sabíeu tots.

Personalment el vaig conèixer durant poc temps, de fet des de que vem començar l'activitat amb la comissió pístatxo. Durant aquest curt temps em va transmetre moltes coses. Era molt fàcil connectar amb ell. Donava seguretat et senties comprès i acceptat i escoltat. Et donava una gran sensació de pau interior i capacitat de reflexió. La seva reflexió constant, la seva humilitat, el respecte a tothom, el seu mestratge, el fet de cuidar tot el que feia fins al més mínim detall, la seva capacitat d'escoltar, la seva amistat gratuïta ... Una manera de fer que per mi no ha passat desapercibuda i que segur que m'ha fet canviar algunes o moltes de les meves actituds. Segurament a molts us haurà passat el mateix.

Al principi comentava que l'Eduard ens ha deixat i podria semblar que totes les seves activitats, tots els projectes que va començar s'han acabat. Que totes les il·lusions i dèries de les que en som còmplices s'han truncat sense solució. I que sense ell no podem seguir, continuar els seus projectes. I penso que això no és ben bé així, perquè no estem sense ell. Tots els que hem pogut treballar amb l'Eduard portem a dintre una part d' ell. Aquell esperit de lluita, l'esforç constant per la cultura, la dansa, el seu tarannà, és ben viu entre tots nosaltres. Es clar que tot no serà el mateix, això també ho sabem tots. Ja veieu que avui el títol de l'article no té massa sentit! Però puc dir amb tota l'estimació i amb tot el respecte del que soc capaç, que tots portem un Eduardet dintre nostre. I penso que cal tenir la voluntat, la força , el coratge, per tal que aquest Eduardet que tots portem a dintre pugui acabar , a través nostre, tot allò que ell va començar. És el millor homenatge que li podem dedicar.

Mestre i amic Eduard, sabem que estàs amb nosaltres i nosaltres et farem costat sempre.

Toni Arias.

REFLEXIÓ

SER DANSAIRE D'ESBART : ALMENYS A MI M'HO SEMBLA...

No he estat mai dansaire. No n'he estat mai perquè desconeixia els esbarts. Així de simple. Però m'agradava molt ballar, i encara m'agrada, i he ballat bastant allò que ara em sembla que en diuen 'ball de saló'. No he estat mai dansaire d'esbart. Vagi aquesta advertència per endavant. Però tenia la convicció que havia de ser un gaudi interpretar aquelles danses d'abans o les creacions d'avui. A mi m'ho semblava.

Essent així, doncs, potser és que estic equivocat, perquè cada cop més m'adono que ser dansaire d'esbart es veu que no és el mateix i deu significar un esforç, no sé si físic, de constància o fidelitat, o tots alhora, i potser és cruel i tot. Jo sempre m'havia cregut que els dansaires d'esbart hi comencen de petits, alguns potser expressant en alguna oportunitat una comoditat dels seus pares per "aparcar-los" (expressió que trobo fins i tot desafortunada i cada cop m'agrada menys); uns altres per a seguir una mena d'honrosa i encoratjadora tradició familiar, beneïda sigui -potser els menys-, i aquells de més enllà perquè els hi ha portat l'afició a la dansa, o els hi ha anat estirant la seva parella. Jo diria que aquests encara són més pocs; més aviat semblen estirar-los però a l'inrevés, per a treure'ls-en. O potser és perquè això de la cultura secular és una cosa anacrònica, de l'any de la picor, i no val la pena, ignorant massa perillosament el llegat històric que representen les nostres danses seculares. I amb tot això no vull fer cap retret, perquè no sóc ningú per a fer retrets ni recriminacions. Ni vull tirar la primera pedra, però m'agrada reflexionar-hi, perquè amb els anys que fa que he anat freqüentant aquest món, i ja en fa uns quants, sempre m'havia pensat que s'hi acabava posant afició i es gaudia amb la dansa, fos ballada a la plaça, en un aplec o a dalt d'un escenari. Sempre m'havia cregut que es ballava pel plaer de ballar i a més perquè es tenia consciència d'allò que suposa aquest compromís. Si es pot dir així. Però potser no! Potser no és res d'això!

I els meus dubtes vénen, precisament, perquè m'adono que els/les dansaires així que pleguen per alguna raó: es fan grans (!), es casen i tenen fills, o pateixen algun desacord amb el grup..., fa l'efecte que s'han alliberat d'un dogal i no els veus més "pel club". Desapareixen i es fan fonedissos; no se'ls torna a veure mai més. No en tots els casos. Ja ho sé. Gràcies a Déu, no en tots els casos. Però jo m'aventuraria a dir que sí en una gran, immensa majoria.

I aquests dansaires, que sembla que no s'hi acaben de trobar ubicats, haurien de ser conscients que són molt necessaris, perquè en un esbart hi ha altres coses interessants a fer, després de ballar, o fins i tot ballant. I tant que n'hi ha! Tots els esbarts tenen, o haurien de tenir, una junta, o un consell directiu, com vulgueu dir-li, ben nodrit de personal que estiri el carro. Fan falta presidents i presidentes, secretaris i secretàries, fa falta personal d'administració... Hi ha la qüestió tan important de la indumentària, la regidoria... I també fan falta a balquena directors i directores; tots aquests llocs sempre tindran feina. Vegeu si n'hi ha de coses a fer. I hi ha moltes i molts dansaires avantatjats que ho podrien intentar això de dirigir un esbart, perquè amb unes quantes lliçons i amb la seva experiència ben segur que se'n sortirien, i podrien ocupar qualsevulla d'aquestes places. I uns altres serien bons per a presidir i administrar una entitat; actualment tothom sap llegir i escriure, i encara que sigui amb la calculadora a la mà, tothom sap comptar. Tothom! Vol dir que tothom és bo. En canvi quan acaben de ballar se n'allunyen, com si hi hagués una estranya necessitat de fugir d'aquest món; com si tot estigués empestat.

Jo, precisament, que el desconeixia en absolut aquest món de la cultura secular (és una de les meves moltes mancances), hi vaig entrar de gran, i tot i algunes experiències no sempre positives, sí que puc assegurar que és apassionant, i la dansa, la direcció i l'administració de les entitats dansaires -digueu-li esbarts- mereixen més dedicació i més voluntat de la que troba en alguns exdansaires.

N'hi ha alguns que una mica més tard s'apunten als grups de veterans. Albíxeres! Però no s'acosten a l'administració ni a la direcció, i sense aquesta realitat de govern res no serà possible. Almenys a mi m'ho sembla.

Ricard Jové i Hortonedà.-

D'INTERÈS

L'EDUARD VENTURA ES CONFIRMA COM UN DELS MILLORS COREÒGRFS

Aquest podria ser el titular d'un article si la producció dels esbarts tingués un ressò habitual entre els mitjans de comunicació. Ahir, varem tenir la sort de ser convidats a presenciar l'assaig amb públic dels Haikús en temps de guerra que l'Esbart Dansaire de Rubí estrenarà a la Fira de Manresa. Una coreografia basada en els poemes del mateix nom de Miquel Martí i Pol.

Abans d'anar-hi, n'era una mica escèptic. Una coreografia basada en la guerra? Quin interès podia tenir? Ventura una vegada més va estar sorprenent. Ventura empra la dansa per a explicar els sentiments amargs i durs de les contendes. És

clar que tots aquells que en la dansa catalana solament hi busquen el cofoisme, les coloraines i la fumera enfiladissa, no l'entendran. Ventura no hi fa cap concessió al públic amb moments de xerinxola, ni cap final esclatant i apoteòsic. La composició coreogràfica és mesurada des del primer moment.

Els fets són recordats per uns vailets orfes que ens mostren què ha significat la guerra per a ells, sense centrar-se en cap cas concret. Martí i Pol escriu els haikús en temps de guerra pensant en Kósovo, però en canvi l'esplèndid vestuari de Maria Carbonell està basat en l'estètica dels anys quaranta i les músiques d'origen macedònic recorda en molts moments les melodies d'origen jueu com Hine Ma Tov o Dona Dona.

Ventura va desgranant situacions i emocions colpidores com el sexe per a la subsistència, la violència, els ferits, la mort... Tot d'una manera esplèndidament mesurada, sense més elements dels que són necessaris per a explicar o mostrar les sensacions que esclaten en la pell de l'espectador. Amb referents continus en forma de gestos o accions com els mocadors que citen las Madres de Mayo de l'Argentina, o l'atenció al ferit emprant una figura de la moixiganga de la dansa tradicional.

Els haikus acaben retornant a escena aquella parella d'orfes del començament que observen com a dreta i a esquerra, el seu món s'esmicola i desapareix. No els queda ni família ni casa, i en mirar enrere, ni tan sols tenen passat i malgrat tot, han de continuar caminant cap endavant.

Pompili Massa, Mataró, 29 d'octubre de 2010.-

Gràcies i xapó Eduard !

L'AGRUPAMENT D'ESBARTS DANSAIRES
agraeix la col·laboració de totes i tots
els que fan possible el
PUNT INFORMATIU

Per rebre el Punt Informatiu gratuïtament al teu correu electrònic,
cal subscriu-te enviant-nos un e-mail a : agrupament@agrupament.com

WWW.ESBARTS.CAT